

[Ministeren for Grønland.]

delen af året. Fiskerne vil ganske givet ikke anskaffe sig disse større og meget kostbare fartøjer, uden at de har garanti for, at de altid kan komme af med deres fisk — og vel at mærke til enhver tid på året. De gamle salterier i Grønland kan ikke behandle fisken om vinteren, og hvis man kun har salterier, er der følgende ingen mulighed for at drive vinterfiskeri. Omvendt er det naturligvis klart, at store fiskeindustrianlæg for at give rentabel drift kræver store og nogenlunde jævne råvareforsyninger hele året rundt. De forudsætter med andre ord en fiskerbefolkning, der er i stand til at fange fisken dér, hvor fiskerigdommene er: langs kysten og ude på bankerne, og dette forudsætter igen — i alt fald til bankerfiskeriet — store fartøjer.

I forbindelse med at nævne det store skridt, som overgang til fiskeri på bankerne vil være for grønlænderne, vil jeg — som jeg bebudede det foran i denne redegørelse — benytte lejligheden til nærmere at berøre de menneskelige forudsætninger hos grønlænderne for at kunne klare denne overgang til et havgående fiskeri, der kræver stor udholdenhed og dygtighed.

Med de rigtige fartøjer og redskaber og den nødvendige uddannelse vil de være i stand til atter at gå ind i en ny erhvervs-mæssig udviklingsfase. I tidens løb har de flere gange vist, at omstillingsevnen har de. Naturligvis kom denne egenskab stærkest frem under den revolutionerende omvæltning, det var at gå fra fanger-til fisker-tilværelse, som er sket i løbet af de sidste 40 år. Men også andre vigtige skridt er taget i nyeste tid, nemlig optagelse af nye erhvervs-grene inden for fiskeriet i rejetravling, bundgarns- og havkattfiskeri samt laksefiskeri om efteråret. Hellefiskeforsøget i Umanak ser også ud til at skulle kunne blive overgangen til en ny erhvervs-gren for befolkningen deroppe.

Og selv om det ligger uden for fiskeriet, så bør da også nævnes en betydelig erhvervs-gren, som er kommet til og er udviklet i nyere tid, nemlig fåreavlen. Også her er hos grønlænderne evnen til omstilling klart kommet frem.

Grønlænderne står nu over for at skulle tage et skridt, der i betydning kan side-

stilles med det første store skridt fra fangst til fiskeri. De går ind i noget omfattende nyt og skal gøre dette til deres eget. De skal indlede fiskeri på bankerne.

Dertil behøver de støtte. De beder om hjælp til selvhjælp — ikke i form af almisser, men gennem lån og tilskud til anskaffelse af større fiskerbåde. De ønsker ikke gaver, men hjælp til udrustning, så de selv kan bygge videre på den udvikling, der er i gang. Det, der opbygges, bliver det instrument, de skal klare fremtiden med.

Grønlænderne forventer også, at vi fra dansk side ser sådan på hele investerings-spørgsmålet deroppe, at det er for deres fremtids skyld, vi yder hjælpen. Det er den største egnsudviklingsopgave inden for det danske samfund i videste forstand.

Det er den vanskelige og økonomisk krævende overgang til et nyt samfund, som grønlænderne ønsker hjælp til at klare, herunder at befolkningen får den uddannelse i videste forstand, som der er et så presserende behov for, og uden hvilken fremtiden ikke kan sikres. Det gælder også uddannelsen af fiskere, og vi har planer herom i form af bl. a. en fiskerifagskole — og desuden praktisk fiskeruddannelse naturligvis.

Danmark yder meget til Grønland i disse år, og grønlænderne ved det, men det kan jo være lettere at være den ydende end den nydende. Det bør vi stadig have for øje og huske på.

Der må ikke hos grønlænderne med rette kunne fremstå tvivl om, hvorvidt vi mener det alvorligt, at Grønland er en ligeberettiget del af det danske rige. Det må være — og er det absolut også — helt klart, at dette ikke alene er regeringens og folketingets sikre opfattelse, men også hele den danske befolknings.

De senere års virkelig store investeringer i Grønland skulle jo kunne neddæmpe enhver spirende tvivl hos grønlænderne om, hvorvidt vi vil opfylde de forpligtelser, vi med grundlovens indførelse i Grønland i 1953 påtog os deroppe.

I de artikler i Grønlandsposten, som har givet det ærede medlem hr. Ninn-Hansen anledning til at stille sit spørgsmål til mig, siges det, at fiskeindustrianlægget i Godthåb ikke har chance for at få tilstrækkelige forsyninger fra både, som ikke kan drive sø-